

■ Ἐπὶ τῇ 80ῇ ἐπετείῳ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας τοῦ 1924

Ἡ Ἀθήνα «οἰκουμενιστικώτερη τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Φαναρίου»*

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Ἰωραποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ,
Προέδρου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Α'.

1924-2004: Δυσάρεστος Ἐπέτειος

1924-2004 : Ἡ ὀγδοηκοστὴ ἐπέτειος τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ *Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου* προξενεῖ στοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς συναισθήματα **βαθείας λύπης**.

Γιατί ἄρά γε ἡ ἐπέτειος αὐτὴ εἶναι τόσο **δυσάρεστος**;

Γιὰ τοὺς ἐξῆς τρεῖς λόγους:

α. ἡ ἀλλαγὴ τοῦ *Ἡμερολογίου* **διέσπασε** τὴν *Ἐορτολογικὴ Ἐνότητα* τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ προεκάλεσε **ἀπερίγραπτη ἀναστάτωση** σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο.

β. ἡ ἀθέτησις τῆς *Πατροπαραδότου Ἐορτολογικῆς Τάξεως* ἀπετέλεσε τὸ **πρῶτο βῆμα** τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, δηλαδὴ τῆς καταργήσεως τῶν *ὀμολογιακῶν συνόρων*.

γ. ἡ **θεραπεία** τῆς διαιρέσεως δὲν ἀπασχολεῖ τόσο τοὺς ποιμένας τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, ὅσο ἡ **παγίωσις** αὐτῆς μὲ τὰ συνεχιζόμενα *ἀνοίγματα* πρὸς τοὺς ἕτεροδόξους Χριστιανοὺς τῆς Δύσεως.

Πράγματι ἡ Ἀθήνα, ἡ ὁποία εἶχε πρωτοστατήσῃ τὸ **1924** καθοριστικὰ στὴν *Ἐορτολογικὴ Διαίρεσι*, ἔχει γίνῃ, τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, **«οἰκουμενιστικώτερη τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Φαναρίου»¹**.

Καὶ ἤδη **προπορεύεται** στὶς φιλοπαπικὲς καὶ φιλαίρετικὲς πρωτοβουλίας.

Ἄρά γε, τί ἀκριβῶς συμβαίνει;

* * *

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ στὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὸν Μάιο τοῦ 2001, **μὲ τὴν συγκατάθεσι καὶ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ** τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τοῦ **Νέου Ἡμερολογίου**, ἄφησε – ὅπως πολὺ εὐστοχα ἔγραψε ἐπιφανὴς κληρικός, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου:

«ὀλάνοιχτη τὴν πόρτα στὸν ἰὸ τῆς αἰρέσεως, τοῦ Συγκρητισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»^{1α}.

Μάλιστα, ἡ ἐπίγνωσις τῆς ταυτότητος τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῶν μεθόδων τῆς Διπλωματίας τοῦ Βατικανοῦ, ὠδήγησε συντηρητικούς μητροπολίτας τοῦ **Νέου Ἡμερολογίου** μέχρι τοῦ σημείου νὰ διακηρύξουν, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Πάπα στὴν Ἀθήνα ἦταν ἀναμφισβήτητα

- **νομιμοποιήσις τῆς παναιρέσεως·**
- **ἀνασταύρωσις τῆς Ἐκκλησίας·**
- **προσχηματικὴ προδοσία τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως·**
- **θάψιμο καὶ ἐνταφιασμὸς τῆς θεοφόρου Παραδόσεως·**
- **συνεισφορὰ στὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ·**
- **καταλυτικὴ ἐπιλογὴ ἐνάντια στὶς ἐπιταγὰς τῶν Ἁγίων καὶ τῶν**

Συνόδων·

- **καταλυτικὴ ἐπιλογὴ ἐνάντια στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.**

«Αὐτὸ ἔγινε στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ μὲ τὸν Πάπα»², κατὰ τὸ ἔτος 2001.

Μήπως ἦσαν ὑπερβολικὲς αὐτὲς οἱ διαπιστώσεις;

Β΄.

1964-2004: Ἡ Λατινοφροσύνη Ἀνανεώνεται

1964-2004 : Μία ἀκόμη ἐπέτειος προκαλεῖ ἐπὶ πλέον συναισθήματα **βαθυτάτης λύπης** στοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς.

Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπίσης **δυσάρεστος** ἐπέτειος;

Πρὶν ἀκριβῶς ἀπὸ σαράντα χρόνια, τὸ **1964**, ὁ πατριάρχης Ἀθηνᾶγόρας συναντήθηκε μὲ τὸν Πάπα Παῦλο Σ΄ στὰ Ἱεροσόλυμα³.

Ἡ συνάντησις αὐτή, ἡ ὁποία κατεγράφη στὴν ἱστορία ὡς **πραξικόπημα**, ἐγκαινίασε τὶς ἐπισημότατες σχέσεις ὀρθοδόξων **Οἰκουμενιστῶν** καὶ Παπισμοῦ.

Καὶ ἀνανέωσε τὴν **Λατινοφροσύνη καὶ τὴν Παποφιλία**, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων τόσα δεινὰ ὑπέφερε τὸ Ἑλληνορθόδοξο Γένος μας, διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

ΤΙ ΟΜΩΣ έπακολούθησε;

Μία πλημμυρίς γεγονότων κατά την τεσσαρακονταετία αυτήν

- **κατέλυσε** στην πράξι την διάκρισι Ὁρθοδοξίας καί Αίρέσεως·
- **κατήργησε** τὰ ὄρια Ἀληθείας καί ψεύδους·
- **ἔρριψε στην λήθη** την τρομακτική διαπίστωση, ὅτι *«ὁ παπικὸς θεσμὸς ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν αἴρεσιν, τὴν διαστρέφουσαν τὸ περὶ Ἐκκλησίας δόγμα»*⁴.
- **καλλιέργησε** εὐρέως τὴν *οἰκουμενιστικὴ συνείδησι* στὸν ὀρθόδοξο χῶρο, ὅτι ὁ πολυ-αιρετικὸς Παπισμὸς ἀποτελεῖ ἤθθεν τὴν **ἄλλη ὄψι τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**.

Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα;

Πρόσφατος ἐπιστολὴ⁵ τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλον Β΄, χαρακτηρίζει ὡς *ἱστορικὴ καὶ εὐλογημένη* τὴν συνάντησι τῶν Ἱεροσολύμων τὸ **1964** καὶ διαβεβαιώνει τὴν ἐτοιμότητά του γιὰ περαιτέρω *ἑνωτικὰ βήματα*.

Στὴν ἐπιστολὴ αὐτῇ, ἡ ὁποία ἐχαρακτηρίσθη προσφυῶς ὡς *«βόμβα»*⁶, ὁ Πάπας ἀπήντησε θετικῶς καὶ προσεκάλεσε τὸν κ. Βαρθολομαῖο στὴν Ρώμη ἐφέτος τὴν 29ῃ Ἰουνίου, *«διὰ τὸν ἀπὸ κοινοῦ ἑορτασμὸν τῆς συμπληρώσεως τεσσαρακονταετίας»* ἀπὸ τῆς συναντήσεως τῶν Ἱεροσολύμων⁷.

* * *

ΠΟΙΑ ἦταν ὁμως ἡ **προϋπόθεσις** τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης συναντήσεως τῶν Ἱεροσολύμων;

Ὁ Παπισμὸς, διὰ μέσου τῆς *Β΄ Βατικανικῆς Συνόδου* (1962-1965), στὴν ὁποία ἐγεννήθη ὁ λεγόμενος *Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς*⁸, ἐπιχειρεῖ ἕνα **συλλογικὸ ἄνοιγμα** πρὸς τὴν Ἀνατολή.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;

Δυστυχῶς, τὸ **ἄνοιγμα** αὐτό, ὄχι ἀπλῶς ἀνανέωσε τὴν **Λατινο-φροσύνη** στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, ἀλλὰ ὠδήγησε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τὸν οἰκουμενιστὴ πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο σὲ **βαρύτετες προσβολές** κατὰ τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς **δημοσία καὶ πρωτάκουστος δήλωσις**:

*«Ἡ κατὰ Δυσμὰς καὶ ἡ κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ὑπάρχουν ἐν ἀπομονώσει, αὐταρκεσία καὶ αὐταρκεία, ἀλλ' ἀποτελοῦν τοὺς "δύο πνεύμονας", μὲ τοὺς ὁποίους ἀναπνέει τὸ ὅλον σῶμα τοῦ Χριστοῦ»*⁹!...

Στὸν ἀπόηχο αὐτῆς τῆς **καταλυτικῆς** γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία ἀπόψεως, συντελεῖται ὁ συνεχῶς **στενότερος καὶ βαθύτερος** συγχρωτισμὸς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, μέσα στὸ συγκρητιστικὸ πλαίσιο τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**.

Ἐνα πολὺ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῶν διαδικασιῶν αὐτῶν, εἶναι καὶ ὅσα συμβαίνουν στὸ παπικὸ **Μοναστήρι τοῦ Βόζε** τῆς Βορείου Ἰταλίας, πλησίον τοῦ Τουρίνο.

Ἡ Μονὴ αὐτὴ εἶναι μικτὴ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ **διομολογιακὴ**· δηλαδή, εἶναι ἀνοικτὴ γιὰ πιστοὺς τῶν ἄλλων Ὁμολογιῶν, καὶ ὅπως ἐγράφη:

«Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο Καθολικοί, Διαμαρτυρόμενοι καὶ Ὁρθόδοξοι διαμορφώνουν μιὰ οἰκουμενικὴ μοναχικὴ κοινότητα»¹⁰.

Τὸ **Μοναστήρι τοῦ Βόζε** διοργανώνει κατ' ἔτος **Διεθνῆ Οἰκουμενικὰ Συμπόσια**, στὰ ὁποῖα συμμετέχουν, ὄχι μόνον πολυπληθεῖς ἀντιπροσωπίες ἀπὸ ὅλες τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ **Μοναχοὶ ἀπὸ Ὁρθόδοξα Μοναστήρια**:

τῆς Μονῆς Πετράκη Ἀθηνῶν, τῆς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ Πρεβέζης, τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως Ναυπάκτου, τῆς Μονῆς Πάτμου, τῆς Μονῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Σινᾶ, τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῆς Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Μεγάρων, τῆς Μονῆς Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ Θηβῶν καὶ ἄλλων πολλῶν¹¹...

* * *

ΑΡΑ ΓΕ, ὑπάρχει τίποτε περισσότερο **ἀξιοθρήνητο** ἀπὸ αὐτό; Δυστυχῶς, ναί!

Διότι, ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ **Οὐνία** ἀνεβίωσε ἐπιθετικὰ στὶς χῶρες τῆς Κεντρικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, μὲ τὴν ἐνθάρρυνσι βεβαίως τοῦ Βατικανοῦ¹², οἱ ὀρθόδοξοι **Οἰκουμενιστὰι**

- **δὲν διέκοψαν** τὸν οἰκουμενιστικὸ συγχρωτισμὸ μὲ τοὺς Παπικούς·
- **δὲν ἐτήρησαν** αὐστηρὰ στάσι ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Πάπας τὸ **1996** ἔδωσε ἔξαρσι καὶ πανηγυρικὸ χαρακτήρα στὴν ἐπέτειο τῶν 400 ἐτῶν τῆς ἀπαρχῆς τῆς **Οὐνίας** (ἔνωσις τῆς Βρέστης, 1596)·
- **δὲν κατεδίκασαν** τὴν παραιτέρω ἐνίσχυσι τῆς ἱεραρχικῆς δομῆς τῶν Οὐνιτῶν στὴν Οὐκράνια, οἱ ὁποῖοι ἤδη ἀπὸ ἐτῶν ἔχουν αὐτοαναβαθμισθῆ σὲ Πατριαρχεῖο.

Καὶ τὸ τραγικώτερο;

Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ἐνῶ τὴν 29η Νοεμβρίου 2003¹³, προκειμένου νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀναστατωμένη Μόσχα, διαμαρτύρεται ἐντονώτατα πρὸς τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ γιὰ τὴν πρόθεσί του νὰ ἰδρύσῃ Οὐνιτικὸ Πατριαρχεῖο στὴν Οὐκρανία, μετὰ ἀπὸ ἓνα μῆνα, τὴν 5η Ἰανουαρίου 2004, ἐκφράζει τὴν ἐτοιμότητά του νὰ **συνεορτάσῃ** μετὰ τὸν Πάπα στὴν Ρώμη τὸν Ἰούνιο, προκειμένου νὰ προωθηθῇ ἡ πλήρης ἔνωσις τῶν «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν»¹⁴!...

* * *

ΤΕΛΙΚΑ ὁμως, ἡ συνάντησις τῶν Ἱεροσολύμων τὸ 1964 ἀπεδείχθη, ὅτι δὲν ἦταν **μονοσήμαντος**.

Ὁ *Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς* στὴν συνέχεια ἐνέπλεξε τοὺς ὀρθοδόξους καὶ στὴν δίνῃ τῆς *Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Τὸ Βατικανὸ ἔχει ἀναπτύξει γιὰ τὴν *Κίνησι* αὐτὴ μίαν εἰδικὴ θεωρία, τὴν «*Θεολογία τῆς Παγκοσμίου Εἰρήνης διὰ τῆς Συνεργασίας τῶν Θρησκειῶν*»¹⁵.

Βάσει αὐτῆς, καλλιεργεῖ σχέσεις φιλίας καὶ κοινὲς δραστηριότητες μετὰ τὸν Ἰουδαϊσμό, τὸν Μουσουλμανισμό, τὸν Βουδισμό, τὸν Ἰνδουισμό καὶ τίς λοιπὲς Θρησκείες τοῦ κόσμου.

Καὶ ὁ ἀπώτερος σκοπός;

Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄ δὲν παύει νὰ κηρύττῃ τὴν **ἀνάγκη ἐνὸς νέου Παγκοσμίου Πολιτισμοῦ**, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ σεβασμοῦ τῶν διαφόρων τοπικῶν πολιτισμῶν καὶ τοῦ **ἀμοιβαίου ἐμπλουτισμοῦ τῶν Θρησκειῶν**.

Πῶς ἀντιμετώπισαν τὴν πρόκλησι αὐτὴ οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*; Μὲ συντονιστικὸ κέντρο τὴν Κωνσταντινούπολι, ἄρχισαν νὰ δραστηριοποιοῦνται στὴν *Διαθρησκειακῆ Κίνησι*, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ 1976, κατόπιν μάλιστα σχετικῆς **πανορθόδοξου ἀποφάσεως**¹⁶.

Ἐπίσης, συμμετέχουν στὶς πρωτοβουλίες τοῦ Βατικανοῦ, μέσῳ τῶν ὁποίων ἐδραιώνεται ἡ αἴσθησις, ὅτι ὁ αἰρετικὸς Πάπας ἀποτελεῖ **ἐνοπιὸ παράγοντα ὄχι μόνο ὄλων τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν Θρησκειῶν**.

Πάντως, εἶναι ἀξιοπρόσεκτο, ὅτι τριάντα χρόνια ἀκριβῶς μετὰ τὴν συνάντησι τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, τὸ 1994, συμπύκνωσε τὸ ὄραμα τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* στὴν ἐξῆς πρωτάκουστη διακήρυξί του:

«Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἴνδοί, Βουδισταὶ καὶ Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ καιρὸς ὄχι ἀπλῶς γιὰ προσέγγιση, ἀλλὰ γιὰ μιὰ συμμαχία καὶ συλλογικὴ προσπάθεια», ἐφ' ὅσον ὁμως «εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ»¹⁷!...

Εἶναι λοιπὸν ἀληθής, ἔστω καὶ ἂν προκαλῆ βαθεῖαν θλίψιν, ἡ πρόσφατος διαπίστωσις ἐπισήμου γραφίδος, ὅτι

«ἡ ἐν Φαναρίῳ ἐγκλειστη καὶ ἠρωϊκὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βρίσκεται τῶρα, ἐδῶ καὶ ἕνα αἰῶνα, σὲ νέα αἰχμαλωσία μετὰ ἀπὸ ἐκείνην τῆς Τουρκοκρατίας: στὴν ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ»¹⁸.

Γ'.

*«Στοὺς ἀνέμους
καὶ στὶς θύελλες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»*

2001-2004. Ἦταν πράγματι τὸ 2001 ἔτος - ὀρόσημο γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ στὴν Ἑλλάδα;

Βεβαίως!... Ὅμως ἡ «**πόρτα**» εἶχε ἀνοίξει στὸν ἰὸ τῆς αἰρέσεως ἤδη ἀπὸ τὸ **1924**· ἐνῶ τὸ **2001** ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα ἄφησε τὴν «**πόρτα**» «**ὀλάνοιχτη**»¹.

Ὁ νέος προκατῆμενος τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τοῦ **Νέου Ἡμερολογίου**, ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, μὲ **πρωτοφανῆ ζήλο**, καὶ παρὰ τὶς **ποικίλες καὶ ἔντονες ἀντιδράσεις**, ἀπεφάσισε νὰ ὀδηγήσῃ ὀριστικὰ πλέον τὸ σκάφος τῆς

«στοὺς ἀνέμους καὶ στὶς θύελλες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»¹⁹...

* * *

Η ΑΘΗΝΑ ἤδη **προπορεύεται** στὶς οἰκουμενιστικὲς πρωτοβουλίες καὶ τὸ Φανάρι **ἀκολουθεῖ**...

Μήπως ὁ κ. Χριστόδουλος υἰοθέτησε **νέες ιδέες** σχετικὰ μὲ τὸν **Οἰκουμενισμό**, **Διαχριστιανικὸ** καὶ **Διαθρησκειακό**;

Οἱ πρακτικὲς του ἦσαν **ἀντίθετες** ἀπὸ τὶς μέχρι τώρα γνωστὲς τοῦ Φαναρίου καὶ τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου;

Κάθε ἄλλο!... Ὁ μακαριώτατος ἐξέφρασε σαφῶς τὴν ἐπιθυμία του νὰ μὴν ἀποκοπῆ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν «**εὐρεία**»

παγκόσμια οίкуμενιστική οίκογένεια»²⁰, ή όποία κινείται, ώς γνωστόν, γύρω από τόν άξονα Κωνσταντινουπόλεως – Βατικανού – Γενεύης.

«Όφείλουμε νά έγκαταλείψουμε τόν έξ αίσθήματος αϋτάρκειας προερχόμενο άπομονωτισμό μας», έδήλωσε τό 2001, καί **«νά συνεργασθούμε με όλους τούς άλλους Χριστιανούς καί νά αναλάβουμε κοινή δράση»²¹!...**

«Δέν μάς έπιτρέπεται», διεκήρυξε τόν Ιούλιο τοϋ 2003 στην Θεσσαλονίκη, **«νά διακόψουμε τó διάλογο καί νά γκρεμίσουμε τίς μεταξύ τών Χριστιανών γέφυρες έπικοινωνίας»²²!...**

«Δέν έχουμε από τόν Θεό τó δικαίωμα», διεσάλπισε τόν Νοέμβριο τοϋ 2003 στο Χαλέπι τής Συρίας, **«νά κόβουμε τίς γέφυρες έπικοινωνίας», «δέν πρέπει νά διακόψουμε τίς γέφυρες με τούς άλλους Χριστιανούς»²³!...**

«Οί θρησκείες καλούνται νά συστρατευθούν», έτόνιζε ό μακαριώτατος, συντονιζόμενος με τίς άπαιτήσεις τής Διαθρησκειακής Κινήσεως· **«Χριστιανοί καί μουσουλμάνοι όφείλουν νά συνεργασθούν για τήν έπικράτηση τής αγάπης»²⁴!...**

Άρά γε, δέν είναι προφανέστατο, ότι τó **θεμελιώδες δόγμα** τοϋ συγκρητιστικοϋ **Οίкуμενισμού**, δηλαδή ή θεολογία τής **Κοινής Διακονίας** τοϋ κόσμου από τήν Άλήθεια τής Όρθοδοξίας καί τήν πλάνη τής Αίρέσεως μαζί, προωθείται έπισημότατα από τόν άρχιεπίσκοπο τής **Καινοτομίας**;

Πώς όμως είναι δυνατόν νά λησμονή ό μακαριώτατος, ότι ή **Διαχριστιανική Συνεργασία**, όπως ούποτε έρήμην τής ένότητος στην Άλήθεια καί τήν Όρθοδοξία τής Πίστewς, έγκαθιδρύει μίαν ένότητα έγκοσμιοκρατική; Μίαν ένότητα όχι **θεανθρωποκεντρική**, αλλά ήθικης φύσεως καί **συγκρητιστικής συνυπάρξεως**;

Δυστυχώς, ό καινοτόμος άρχιεπίσκοπος, όπως έχει δηλώσει, άποδέχεται τήν **Πατριαρχική Εγκύκλιο τοϋ 1920²²** καί είναι έκφραστής τών αίρετικών προϋποθέσεων αϋτής, ή όποία:

- **άποτελεί** τó κείμενο-βάσι τής αίρέσεως τοϋ **Οίкуμενισμού**·
- **διακηρύσσει** τήν άντορθόδοξη θεολογία τής **Κοινής Διακονίας**·
- **προτείνει** τήν **Ημερολογιακή Μεταρρύθμιση**, ή όποία έφαρμόσθηκε τó 1924 καί διήρесе έορτολογικά τούς Όρθοδόξους.

Τοιουτοτρόπως, ὁ κ. Χριστόδουλος ταυτίζει τὸ ὄραμά του μὲ τὸ ὄραμα τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος τὸ **1995**, στὴν Γενεύη, διεκήρυξε τὴν πεποίθησί του, ὅτι πρέπει τὰ Μέλη τοῦ **«Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»**

νὰ «ὀραματισθοῦν ἐν Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν ἐπιτρέπον τὴν ἀγαστὴν συνεργασίαν ὅλων τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων εἰς τὸν ἠθικόν, κοινωνικόν, ἱεραποστολικόν καὶ διακονικόν τομέα, ἀνεξαρτήτως τῶν βασικῶν θεολογικῶν αὐτῶν διαφορῶν, ὡς τοῦτο ὑπεγράμμιζε πρὸ ἑβδομηκονταπενταετίας ἤδη ἡ γνωστὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἔτους 1920»²⁵!...

* * *

ΠΟΙΑ λοιπὸν ἦταν ἡ συνέχεια τῆς **θυελλώδους ἐπισκέψεως** τοῦ Πάπα στὴν Ἀθήνα, τὸν Μάιο τοῦ **2001**;

Ποιοὶ ἐξῆλθαν καὶ ποιοὶ εἰσῆλθαν ἀπὸ τὴν **«ὀλάνοιχτη»** πλέον **«πόρτα»¹**;

Μετὰ ἀπὸ ἓνα ἔτος, τὸν Μάρτιο τοῦ **2002**, συνέβη κάτι τὸ **πρωτοφανές: κατόπιν συνοδικῆς ἀποφάσεως**, πολυμελὴς καὶ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ **Νέου Ἡμερολογίου** μετέβη στὴν Ρώμη, ὅπου εἶχε ἐπαφὴς μὲ τὸν Πάπα καὶ ἄλλους παράγοντες τοῦ Βατικανοῦ²⁶.

Μήπως ἦταν τοῦλάχιστον μία ἀπλὴ **ἐθιμοτυπικὴ ἐπίσκεψις**; Δυστυχῶς, ὄχι!

Διότι, κατ' αὐτὴν ἐτέθησαν τὰ θεμέλια μιᾶς **συγκρητιστικῆς συνεργασίας** Ἀθηνῶν καὶ Βατικανοῦ.

Ὅπως ἀνεκοινώθη, ἡ συνεργασία αὐτὴ ἀφορᾷ

«σὲ θέματα ποιμαντικῆς μέριμνας καὶ προβληματισμοῦ γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο»²⁷.

Καὶ τὸ πλέον ἀνησυχητικό;

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ στὸ Βατικανό, **«γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία»²⁸**, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα, ὅπως ἐδηλώθη ἐπισήμως,

«τὸ ἐγκαθιδρυθὲν κλίμα (νὰ) εἶναι «ὀριστικό», στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου μεταξὺ Ρώμης καὶ Ἀθηνῶν»²⁹, ἐφ' ὅσον τῶρα **«γίνονται περισσότερες οἱ ἀνοικτὲς πόρτες»³⁰!...**

* * *

ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟ, ὅπως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Παπικοὶ ὁμολογοῦν,
«οὐδέποτε ἀποθαρρύνεται, ἀλλὰ πάντοτε ἐλπίζει»³¹...

Πόσο μᾶλλον τώρα, ποὺ οἱ *«ἀνοικτὲς πόρτες»* εἶναι *«περισσότερες»!*...

Τοιουτοτρόπως, τὸ ἐπόμενο ἔτος, τὸν Φεβρουάριο τοῦ **2003**, πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπίσκεψις στὴν οἰκουμενιστικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μιᾶς Παπικῆς Ἀντιπροσωπίας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Καρδινάλιο **Βάλτερ Κάσπερ**, Πρόεδρο τοῦ *Ποντιφικίου Συμβουλίου γιὰ τὴν Προώθησι τῆς Ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν*³².

Μήπως τοῦλάχιστον ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἦταν **ἀπλῶς ἐθιμοτυπική**;
Μήπως ὑπῆρξαν **ἐπιφυλάξεις** ἐκ μέρους τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως τὸ **2001**, μὲ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα;

Μήπως ἐξεφράσθησαν ἔστω κάποιες **δικαιολογίες** καὶ κατεβλήθη ἔστω κάποια **προσπάθεια** ἀποσείσεως εὐθυνῶν, ὅπως τὸ **2001**;
Δυστυχῶς, καὶ πάλι ὄχι!...

Ἐν πρώτοις, ἡ παπικὴ Ἀντιπροσωπία ἦλθε στὴν Ἀθήνα, ὡς **προσκεκλημένη πλέον** τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου.

Κατόπιν, ἡ Παπικὴ Ἀντιπροσωπία **ἄρχισε ἀμέσως τὴν κοινὴ συνεργασία καὶ τὶς κοινὲς διαβουλεύσεις** μὲ τὶς διάφορες *Συνοδικὲς Ἐπιτροπὲς* τῆς Ἐκκλησίας τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*.

Μάλιστα, ἀπεφασίσθη **ἡ ἐνδυνάμωσις** τῆς ἀνταλλαγῆς ἐπισκέψεων, συσκέψεων, διασκέψεων καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῶν διαύλων ἐπικοινωνίας.

Καὶ τὸ σοβαρότερο: ἐπροτάθη ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιο

*«ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις αὐτοτελῶς Διμερῶν Σχέσεων
μεταξὺ τῆς προκαθημένης Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»³³!...*

Ἦταν πράγματι τόσο **τολμηρὰ** ἡ σχετικὴ προσφώνησις τοῦ κ. Ἀμβροσίου πρὸς τὸν Καρδινάλιο κ. Κάσπερ;

Δυστυχῶς, ἦταν καὶ τολμηρότερη!...

Ἡ προσφώνησις τοῦ σεβασμιωτάτου ἦταν πλήρως θεμελιωμένη σὲ δύο κακόδοξες θεωρίες: τὴν θεολογία τῆς **Κοινῆς Διακονίας** καὶ στὴν θεολογία τῆς **Διευρυμένης Ἐκκλησίας**.

Τοιουτοτρόπως, ὁ μητροπολίτης κ. Ἀμβρόσιος, ἐπιβεβαίωσε τὴν **καίρια ἀλήθεια**, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου* δυστυχῶς **συνεχίζει πιστὰ** τὴν πορεία τοῦ πολυ-αιρετικοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ἡ ὁποία ἄρχισε μὲ τὴν **Ἐγκύκλιο τοῦ 1920**.

Ἐπίσης, ὁ κ. Ἀμβρόσιος ἐπανέλαβε τὸ **θανάσιμο ἀμάρτημα τοῦ 1924**, ἀπόρροια καὶ αὐτὸ τῆς **Ἐγκυκλίου τοῦ 1920**: ὄχι μόνο ἐξίσωσε τὴν Ὁρθοδοξία μὲ τὸν Παπισμὸ στὴν προσφώνησί του, ἀλλὰ καὶ διεκήρυξε τὴν πρόθεσι τῶν Ἀθηνῶν γιὰ ἓναν **ἐναγκαλισμὸ** μὲ τὴν αἰρετικὴ Ρώμη, παρὰ τὸν διαφαινόμενον κίνδυνον ἑνὸς νέου σχίσματος στὴν Ἐκκλησία!...

Εἶναι **ἀπίστευτο**, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλέχθη...

«Διανοίγοντες τὰς ἀγκάλας μας πρὸς τὴν Ρωμαιο-καθολικὴν Ἐκκλησίαν», εἶπε ὁ κ. Ἀμβρόσιος, **«ἀντιμετωπιζομεν τὸ κίνδυνον ἑνὸς νέου ἐσωτερικοῦ σχίσματος»³⁴!**...

Ἦταν λοιπὸν **πολὺ ὀρθὸ καὶ εὐστοχο** τὸ ἐξῆς συμπέρασμα ἐπιφανοῦς κληρικοῦ, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου:

«Ἀντὶ νὰ ληφθοῦν κατεπείγοντα μέτρα ἐναντίον τῆς πνευματικῆς ΜΟΛΥΝΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ», ποὺ ἔχει προξενήσει ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ **«ποὺ ἔχει ΣΩΤΗΡΙΟ-ΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ, ἐνισχύεται ἡ μόλυνση καὶ ἐνθαρρύνεται ἡ οἰκουμενιστικὴ πορεία»³⁵.**

* * *

ΤΕΛΙΚΑ ὅμως, τί ἀπέγινε;

Ἄρά γε, ἐνθαρρύνθηκε αὐτὴ ἡ **«οἰκουμενιστικὴ πορεία»** μετὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ **2003**;

Πράγματι, ἓνα ἀκόμη βῆμα τῆς **«πορείας»**, ἡ ὁποία ἄρχισε τὸ **1920** καὶ συνεχίζεται, αὐξήσῃ τὴν **«πνευματικὴν μόλυνση καὶ καταστροφή»**.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ **2003**, Ἀντιπροσωπία **τριάντα ἱερέων τῆς οἰκουμενιστικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν**, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν **πρωτοσύγκελλο αὐτῆς**, τὸν πρωτοπρεσβύτερο **π. Θωμᾶ Συνοδινό**, ἐπισκέφθηκε τὸ Βατικανὸ καὶ φιλοξενήθηκε πλουσιοπάροχα ἀπὸ τοὺς Παπικούς³⁶.

Οἱ κληρικοὶ προσέφεραν στὸν Πάπα ἀργυροῦν δίσκο, ὁ δὲ πρωτοσύγκελλος ἐδώρησε – ἐκ μέρους τοῦ κ. Χριστοδοῦλου – ἀργυροῦν Εὐαγγέλιο.

Ὅπως ἐδηλώθη, ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἐντάσσεται στὸ **«πρόγραμμα»** ποὺ εἶχε ἀποφασισθῆ, κατόπιν προτάσεως τοῦ μητροπολίτου κ. Ἀμβροσίου, τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, ὅταν ὁ Καρδινάλιος κ. Βάλτερ Κάσπερ ἦταν στὴν Ἀθήνα.

«Για πρώτη φορά μία ομάδα Ὁρθοδόξων ἐφημερίων»³⁶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἐπισκέφθηκε, μάλιστα τόσο ἐπίσημα, τὸν πολυ-αιρετικὸ Παπισμὸ στὴν ἔδρα του...

Εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητο, ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς **Καινοτομίας** κ. Χριστόδουλος, ὁδηγεῖ ὀριστικὰ τὸ σκάφος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τοῦ **Νέου Ἡμερολογίου**

«στοὺς ἀνέμους καὶ στὶς θύελλες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»³⁹.

Δ'.

Ἀδελφικὴ Ἐκκλησις:

«Ἐνωθῆτε μὲ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων!...»

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ βαθείας λύπης προκαλεῖ ἡ συνεχιζομένη αὐτὴ «πορεία» τοῦ παναιρετικοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

Ἀρχισε τὸ **1920** καὶ διεκηρύχθη ἐπισημότατα μὲ τὴν **Ἐγκύκλιο** τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν «**Καταστατικὸ Χάρτη**»³⁷ τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**.

Πρῶτη ἔκφρασις, πρακτικὴ καὶ ὀδυνηρά, ἦταν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ **Ἡμερολογίου** τὸ **1924**, ἡ ὁποία διέσπασε τὴν **Ἐορτολογικὴ Ἐνότητα** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐπακολούθησαν **πολλὰ καὶ σοβαρὰ βήματα**, τὰ ὁποία προεκάλεσαν

- **μία συγκρητιστικὴ ἰσοπέδωσι**·
- **μίαν ἐξαφάνισι τῶν συνόρων Ἀληθείας καὶ Αἰρέσεως**·
- **μία παγίωσι τοῦ συγχρωτισμοῦ Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν** σὲ

ὄλα τὰ ἐπίπεδα.

Ἡ ἔννοια τῆς αἰρέσεως, ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἀνεκτὴ πλέον σὰ ὄρια τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ἀλλὰ καὶ ἔχει νομιμοποιηθῆ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε

*ἡ Εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια, ἡ ὁποία διασώζεται πλήρης καὶ ἀνόθευτος στὴν Ὁρθοδοξία, καλεῖται νὰ δώσῃ τὴν **Μαρτυρία Της**, γιὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος, ἰσόκυρα καὶ ἀπὸ κοινοῦ μὲ ὅλες τὶς διαστρεβλώσεις Της, μὲ ὅλες τὶς*

δεινὸς νοθεΐες Της, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Παπισμός³⁸.

Τοῦτο ὁμως συνιστᾷ θεομαχίαν καὶ ἁγιομαχίαν³⁹!...

Εἶναι στάσις θεομάχος καὶ ἁγιομάχος³⁹!...

* * *

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ Ἄντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἀκολουθοῦντες «τὸν εὐκλεῆ καὶ σεμνὸν τῆς Παραδόσεως ἡμῶν Κανόνα»⁴⁰, δηλαδή τὴν συμφωνίαν τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας (consensus Patrum et Ecclesiae), ἐπίστευαν ἀνέκαθεν, ὅτι προσέγγις (πόσῳ μᾶλλον θεσμικῆ συνεργασία-κοινωνία!...) μὲ τοὺς Αἰρετικούς σημαίνει χωρισμὸ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους· καὶ ἀντιθέτως: χωρισμὸς ἀπὸ τοὺς Αἰρετικούς σημαίνει προσέγγις καὶ ἔνωσι μὲ τὸν Θεό, τὴν Ἀλήθεια, τοὺς Πατέρας.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων «ἀφιστάμενοι, ἀλλότριοι καὶ τῆς τούτων κοινωνίας γινόμεθα»⁴¹, λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

«Πέπεισμαι γὰρ ἀκριβῶς», διεκήρυσσε ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, «ὅτι ὅσον ἀποδιῆσταμαι τούτου καὶ τῶν τοιούτων [τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν παποφίλων], ἐγγίζω τῷ Θεῷ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς καὶ ἁγίοις Πατράσι· καὶ ὡσπερ τούτων χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις Πατράσι καὶ Θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας»⁴².

Αὕτῃ ἡ σωτηριολογικῆ ἀλήθεια ὠθεῖ τοὺς Ὁρθοδόξους τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν εὐλογία ἰδιαίτερως τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν: Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίσθησαν κραταιῶς ἐναντίον τῆς αἰρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, καὶ νὰ ἀπευθύνουν γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ἀδελφικῆ ἔκκλησι πρὸς τοὺς *Νεοημερολογίτας* καὶ *Οἰκουμενιστάς*, ἰδίως τῆς Ἑλλάδος:

«νὰ ἀλλάξουν πορεία· νὰ ἐπανέλθουν στὴν γραμμὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν Ὁμολογητῶν καὶ τῶν Μαρτύρων· νὰ ἐνωθοῦν, ὄχι μὲ τὸν ἀμετανόητο Πάπα καὶ τοὺς ἐπιγόνους του Προτεστάντες, ἀλλὰ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων, τῶν ἐν Οὐρανοῖς ζώντων, ἀπὸ τὴν Ὅποία ἔχουν [δυστυχῶς] ἀποκοπῆ»⁴³.

* * *

ΕΠΙΣΤΡΕΨΑΤΕ καὶ ἐνωθῆτε, ἀδελφοί μας, μὲ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων!...

- γιὰ νὰ ἐνωθῆ ἡ ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία·
- γιὰ νὰ δοθῆ ἡ σωτηριώδης μαρτυρία τῆς ἐνωμένης Ὁρθοδοξίας·
- γιὰ νὰ μὴ προδοθῆ ἡ Ἐλπίδα τῆς Δύσεως·
- γιὰ νὰ «*συναχθοῦν εἰς ἓν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα*»⁴⁴·
- γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ κόσμος·
- γιὰ νὰ δοξασθῆ τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

12/25.3.2004

Ε' Ἑβδομάδα Νηστειῶν

(*) Ἐδημοσιεύθη στὴν ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξη Κατάθεση**», ἀριθ. 51/Μάρτιος 2004, σελ. 4-5.

1. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση, «*Ἀνησυχητικές Ἐξελίξεις. Νέα ἀνοίγματα στὸ Βατικανὸ καὶ στοὺς Προτεστάντες. Φανάρι καὶ Ἀθήνα ἀντίπαλοι καὶ συνοδοιπόροι*», περιοδ. «**Θεοδομία**», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2003, σελ. 303, πρβλ. σελ. 286 καὶ 287.

1α. Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση, αὐτόθι, σελ. 275.

2. Μητροπολίτου Γουμένισσης Δημητρίου, «*Ἐκκλησιολογικὴ Κριτικὴ*», «*Β' Κριτικὴ Παρέμβασις*» (Ὀκτώβριος 2001), «*Υπόμνημα*» (28.4.2001), στὴν **Ἱστοσελίδα** τῆς Μητροπόλεως Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου.

3. Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ – Ἱερομονάχου Κλήμεντος, Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Ὁρθόδοξος Ἀντι-οικουμενισμός. Ἡ κρίσιμος ἀντιπαράθεσις ἑνὸς αἰῶνος, **Σειρὰ Β' - 7**, σελ. 50-53, Ἀθήνα 2001· **Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ – Ἀρχιμανδρίτου Γλυκερίου**, Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμός. Ἀνησυχητικὴς Ἐξελίξεις, **Σειρὰ Β' - 8**, σελ. 80-85, Ἀθήνα 2002.

4. Ἀρχιμανδρίτου Σπυριδῶνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Α', σελ. 147, ἐκδόσεις «**Ὁρθόδοξου Τύπου**», Ἀθῆναι 1969.

5. «Γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὸν Πάπαν Ρώμης κ.κ. Ἰωάννην Παῦλον II, ἐπὶ τῇ 40ῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συναντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Πάπα Παύλου VI ἐν Ἱεροσολύμοις (5.1.2004)», στὴν **Ἱστοσελίδα** τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

6. Γ. Ζερβοῦ, «*Εἰς τὸ προσκῆνιον ἐκ νέου ἢ προσέγγισις μετὰ τῶν Παπικῶν*», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1533/9.1.2004, σελ. 6.

7. «Γράμμα τῆς Α. Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Ρώμης κ.κ. Ἰωάννου Παύλου II πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον (16.1.2004)», στὴν **Ἱστοσελίδα** τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

8. Βλ. **Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ – Ἀρχιμανδρίτου Γλυκερίου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 53 καὶ ἔξ.
9. «*Χαιρετισμὸς τῆς Α.Θ. Παναγιότῃτος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Βαρθολομαίου τοῦ Α' πρὸς τὴν Ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης εἰς τὴν Θρονικὴν ἑορτὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (30 Νοεμβρίου 1992)*», περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2002, σελ. 520, ὑπόσημ. 24.
 ■ Ὁ παραθέτων τὴν δήλωσι μητροπολίτης Αὐστρίας κ. Μιχαὴλ χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς «**θεμελιώδη ἐκκλησιολογικὴ ἀλήθεια**» (αὐτόθι).
10. π. **Ἀθανασίου Ἀρμάου**, «*35 ἐτῶν ἡ Κοινότητα τοῦ Μποσσέ*», ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2985/7.10.2003, σελ. 7.
11. **Ἱερομονάχου Κλήμεντος**, «*Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ συμμετέχουν εὐρύτατα σὲ Συγκρητιστικὰ Διαδικασίαι. Συνέδρια στὴν διομολογιακὴ καὶ μικτὴ Μονὴ Μπόζε Ἰταλίας*», περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 37/Ἰούλιος 2001, σελ. 155-156.
 ■ Βλ. ἐπίσης, γιὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξι: **Κωνίου Π. Χαραλαμπίδη**, «*Θ' Διεθνὲς Οἰκουμενικὸν Συνέδριον: Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος καὶ τὸ Σινᾶ (Μονὴ Bose, Β. Ἰταλία, 16-18.9.2001)*», περιοδ. «**Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς**», ἀριθ. 789/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2001, σελ. 595-596· **Νικήτα Ἀλιπράντη** (μετάφρ.), «*Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος καὶ τὸ ὄρος Σινᾶ*» (Bose Ἰταλίας 16-18 Σεπτεμβρίου 2001), περιοδ. «**Σύναξις**», ἀριθ. 82/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2002, σελ. 106-107· **Τοῦ Αὐτοῦ**, «*Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ὀπτινα*» (Bose Ἰταλίας 15-21 Σεπτεμβρίου 2002), περιοδ. «**Σύναξις**», ἀριθ. 86/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2003, σελ. 106-107· **Κωνίου Π. Χαραλαμπίδη**, «*1Α' Διεθνὲς Οἰκουμενικὸν Συνέδριον: Ἡ ἔρημος τῆς Γάζας. Βαρσανούφιος – Ἰωάννης – Δωρόθεος (Bose, Βόρειας Ἰταλίας, 14-16.9.2003)*», περιοδ. «**Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς**», ἀριθ. 799/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2003, σελ. 887-889· **Ἐπισκόπου Νειλουπόλεως Γεωργίου**, «*11ο Διεθνὲς Οἰκουμενικὸν Συνέδριον Bose. Bose, Magnano, Ἰταλία (14-20 Σεπτεμβρίου 2003)*», στὴν **Ἱστοσελίδα** τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.
12. **Ἐπισκόπου Αὐλώων Ἀγγέλου**, Οἰκουμενισμός: Κίνησις γιὰ τὴν ἔνωσι ἢ συγκρητιστικὴ αἵρεσις; **Σειρὰ Β' - 3**, σελ. 64-69, Ἀθήνα 1998.
13. «*Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα πρὸς τὸν Πάπαν Ρώμης Ἰωάννην-Παῦλον τὸν Β' ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς προθέσεως ἰδρύσεως ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ Οὐνιτικοῦ Πατριαρχείου ἐν Οὐκρανίᾳ (29.11.2003)*», στὴν **Ἱστοσελίδα** τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.
14. «*Γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὸν Πάπαν Ρώμης κ.κ. Ἰωάννην Παῦλον II, ἐπὶ τῇ 40ῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συναντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Πάπα Παύλου VI ἐν Ἱεροσολύμοις (5.1.2004)*», στὴν **Ἱστοσελίδα** τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.
15. Τὸ θέμα αὐτὸ ἔχει ἀναπτυχθῆ σὲ δύο «**Συνάξεις Ὁρθόδοξου Ἐνημερώσεως**» τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων: τὴν **Β' - 1994** καὶ τὴν **Γ' - 1995**, τῶν ὁποίων οἱ εἰδικὲς **Εἰσηγήσεις** εἶναι ὑπὸ ἕκδοσιν, οἱ δὲ σχετικὲς βιντεοταινίαις κυκλοφοροῦν.
16. Βλ. **Ἱερομονάχου Κλήμεντος**, Ἡ Συμβολὴ καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ διαθρησκευτικὸ ἀνοιγμα, **Σειρὰ Β' - 5**, σελ. 30 ἔξ., Ἀθήνα 1999. Βλ. καὶ **Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ**, «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» καὶ Διαθρησκευτικὴ Κίνησις, **Σειρὰ Β' - 1**, σελ. 25-28, Ἀθήνα 1997.

17. Περιοδ. «**Επίσκεψις**», ἀριθ. 511/30.11.1994, σελ. 28, Βλ. καὶ περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 747-754 (ἡ πλήρης Ὁμιλία ἀγγλιστί).
18. **Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση**, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 288.
19. **Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση**, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 287.
20. Πρβλ. **Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση**, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 296, ὑποσημ. 8.
21. Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1429/12.10.2001, σελ. 6.
22. **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδοῦλου**, «*Ὁρθόδοξη Θεολογία καὶ τὸ μέλλον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Διαλόγου. Προβλήματα καὶ προοπτικὲς (Ὁμιλία σὲ Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο, Θεσσαλονίκη, 1-3 Ἰουνίου 2003)*», περιοδ. «**Ἐκκλησία**», Ἰούνιος 2003, σελ. 425β-426α.
23. **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδοῦλου**, «*Οἱ Διαχριστιανικὲς Σχέσεις (Χαλέπιον Συρίας 30.11.2003)*», περιοδ. «**Ἐκκλησία**», Ἰανουάριος 2004, σελ. 14 καὶ 15β.
24. «*Οἱ θρησκείες καλοῦνται νὰ συστρατευθοῦν γιὰ τὴν εἰρήνην*» (Ἀθήνα, 1.12.2003), Εἰδήσεις, στὴν **Ἱστοσελίδα** τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
25. Περιοδ. «**Ενημέρωσις**», ΙΑ - 1995/12, σελ. 24.
26. **Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ**, «*Διευρύνεται τὸ "ἄνοιγμα" πρὸς τὸ Βατικανό*», περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος 2002, σελ. 164-166.
27. «*Δέλτιον Τύπου*» (5.3.2002), στὴν **Ἱστοσελίδα** τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
28. Περιοδ. «**Επίσκεψις**», ἀριθ. 607/31.3.2002, σελ. 3.
29. Περιοδ. «**Επίσκεψις**», ἀριθ. 608/30.4.2002, σελ. 8 (δηλώσεις ἐπισκόπου Ἀχαΐας κ. Ἀθανασίου).
30. Περιοδ. «**Επίσκεψις**», αὐτόθι, σελ. 9 (δηλώσεις τοῦ Οὐνίτου π. Δ. Σαλάχα).
31. Ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2897/7.12.1999, σελ. 2, «*Ἡ μετάβασις τοῦ Πάπα στὴ Γεωργία*».
32. Βλ. «*Ἐπίσημος ἐπίσκεψις τετραμελοῦς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν Καρδινάλιον κ. Walter Kasper εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος (11 Φεβρουαρίου 2003)*», περιοδ. «**Ἐκκλησία**», Μάρτιος 2003, σελ. 195-205· ἔφημερ. «**Ἡ Ἀλήθεια**», ἀριθ. 35/Μάρτιος 2003, σελ. 7 καὶ 16· περιοδ. «**Επίσκεψις**», ἀριθ. 619/28.2.2003, σελ. 2-8, 8-9· ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2974/11.3.2003, σελ. 1 καὶ 6: «*Συνεργασία τῆς Ἁγίας Ἐδρας μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος*»· ἔφημερ. «**Νέοι Ἄνθρωποι**», 14.2.2003, σελ. 13.
33. Περιοδ. «**Ἐκκλησία**», ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 204β, «*Προσφώνησις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν...*», § «*11. Μέτρα ἀμέσου προτεραιότητος*».
34. Περιοδ. «**Ἐκκλησία**», αὐτόθι, σελ. 203β.
35. **Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση**, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 277.
36. Ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2985/7.10.2003, σελ. 1., Βλ. καὶ **Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση**, «*Διπλῆ εὐλογία αὐτοαναρουμένη ἀπὸ τὸν Πάπαν καὶ τὸ Ἄγιον Ὅρος*», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1522/17.10.2003, σελ. 1 καὶ 5.
37. **Β.Θ. Σταυρίδου – Ε.Λ. Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἐκδόσεις «**Π.Ι.Π.Μ.**», σελ. 54, Θεσσαλονίκη 1996.
38. **Μητροπολίτου Γουμένισσης Δημητρίου**, πρβλ. ὑποσημ. 2.
39. **Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση**, «*Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις...*», ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 285 καὶ 286.
40. **Ἁγίου Κλήμεντος Ρώμης**, ΒΕΠΕΣ τ. 1, σελ. 15, στχ. 32-33.
41. **Μ. Ἀθανασίου**, ΡΓ τ. 25, στλ. 528Β.
42. **Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ**, ΡΓ τ. 160, σελ. 536D.
43. **Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση**, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 284-285.
44. Ἰωάν. ια' 52.